

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการเรียนการสอนวิชาชุดในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นอาจารย์ผู้สอนวิชาชุด และนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่มีการเรียนการสอนวิชาชุด ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2531 จำนวน 25 โรงเรียน โดยสอบถามจากอาจารย์ที่สอนวิชาชุดโรงเรียนละ 1 คน รวม 25 คน และนักเรียนโรงเรียนละ 10 คน รวม 250 คน รวมกลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยทั้งสิ้น 275 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามที่มีลักษณะเป็นคำถามแบบตรวจคำตอบ แบบมาตราส่วนประเมินค่า และแบบปลายเปิด โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ปัญหาการเรียนการสอนวิชาชุด และข้อเสนอแนะในการปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาชุด

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามส่งให้กลุ่มตัวอย่างประชากรด้วยตนเอง จำนวน 275 ชุด และได้รับแบบสอบถามกลับคืน 275 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100

การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSSX (Statistical Package for the Social Sciences Version X) วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างอาจารย์กับนักเรียนโดยใช้ค่า t -test) แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง ส่วนแบบสอบถามปลายเปิดนำเสนอในรูปแบบความเรียง

ผลการวิจัยจากการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ ดังนี้

1. สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุระหว่าง 31 - 35 ปี การศึกษาระดับปริญญาตรี

ประสบการณ์การเป็นครูระหว่าง 11 - 15 ปี สอนผลศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายระหว่าง 6 - 10 ปี มีชั่วโมงสอนผลศึกษาระหว่าง 11 - 20 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ เป็นโรงเรียนสหศึกษา อาจารย์ส่วนใหญ่เคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับการสอนวิชาโยโด วิชาที่สอนควบคู่กับวิชาโยโด คือ วอลเลย์บอล บาสเกตบอล และแอโรบิค งานที่ทำงานนอกเหนือจากการสอนคือ งานล้าง ปกครอง

นักเรียนส่วนใหญ่อยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีอายุระหว่าง 16 - 17 ปี น้ำหนักระหว่าง 41 - 50 กิโลกรัม ความสูงระหว่าง 151 - 160 เซนติเมตร ส่วนมากเป็นนักเรียนหญิง และใช้โรคประจำตัว

2. ปัญหาด้านการเรียนการสอนวิชาโยโด

ด้านวัตถุประสงค์ของวิชาโยโด

อาจารย์ผู้สอนมีความเห็นว่า ปัญหาที่ประสบในระดับมากคือ การให้ผู้เรียนมีทักษะในวิชาโยโด ส่วนปัญหาอื่น ๆ อาจารย์และนักเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาที่ประสบอยู่ในระดับน้อย

ด้านเนื้อหาวิชาโยโด

อาจารย์ผู้สอนมีความเห็นว่าปัญหาที่ประสบในระดับมากคือ การสอนท่ากระโดดลอยตัว ลงตบเบา (การทำท่านางลอย) การสอนท่าเกี้ยวขาในใหญ่ (OUCHI - GARI) การสอนท่า ถีบยันท้อง (TOMOENAGE) และการสอนท่าหักแขนง (UDE - GARAMI) ส่วนปัญหาที่ประสบในระดับน้อยที่สุดคือ การสอนท่านั่งล้มหลัง ส่วนปัญหาอื่น ๆ อาจารย์มีความเห็นว่า เป็นปัญหาที่ประสบในระดับน้อย

สำหรับนักเรียนมีความเห็นเกี่ยวกับปัญหาเนื้อหาวิชาโยโดที่ประสบในระดับน้อย

ด้านการสอนวิชาโยโด

อาจารย์ผู้สอนมีความเห็นว่าปัญหาที่ประสบทั้งหมดอยู่ในระดับน้อย สำหรับนักเรียนนั้นมีความเห็นว่า ปัญหาที่ประสบอยู่ในระดับน้อยที่สุด คือ ครูขาดการเตรียมการสอน ครูใช้เวลาในการสอนไม่เหมาะสม ครูไม่เป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักเรียน ครูมีสุขภาพร่างกายไม่สมบูรณ์ และครูแต่งกายไม่เหมาะสม นอกจากนั้น เป็นปัญหาที่ประสบในระดับน้อย

ด้านการเรียนวิชายูโด

อาจารย์ผู้สอนมีความเห็นว่า ปัญหาที่ประสบในระดับมาก คือ นักเรียนขาดการนำทักษะยูโดไปใช้ในชีวิตประจำวัน นักเรียนไม่มีเวลาฝึกซ้อมทักษะเพิ่มเติม นักเรียนมีทักษะพื้นฐานวิชายูโดที่แตกต่างกัน จำนวนนักเรียนที่เรียนวิชายูโดในแต่ละครั้งมากขึ้นไปและช่วงระยะเวลาในการเรียนวิชายูโดแต่ละคาบสั้นเกินไป นอกจากนี้ เป็นปัญหาที่ประสบในระดับน้อย

ในความคิดเห็นของนักเรียนนั้น ปัญหาที่ประสบในระดับมากคือ นักเรียนไม่มีเวลาฝึกซ้อมทักษะเพิ่มเติม ส่วนปัญหาอื่น ๆ เป็นปัญหาที่ประสบในระดับน้อย

ด้านสถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกของวิชายูโด

อาจารย์ผู้สอนมีความเห็นว่า ปัญหาที่ประสบในระดับมากคือ จำนวนของเบาะที่ใช้ในการเรียนการสอนน้อยเกินไปและบริเวณเนื้อที่ที่ใช้ในการเรียนการสอนแคบเกินไป ปัญหาอื่น ๆ นอกเหนือจากปัญหาข้างต้นเป็นปัญหาที่ประสบในระดับน้อย

สำหรับนักเรียนมีความเห็นว่าปัญหาที่ประสบอยู่นั้นอยู่ในระดับน้อย

ด้านการวัดและการประเมินผลวิชายูโดตามระเบียบวิธีการวัดและประเมินผล

อาจารย์และนักเรียนมีความเห็นตรงกันว่า ปัญหาที่ประสบอยู่ในระดับน้อย

ด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชายูโด

อาจารย์ผู้สอนมีความเห็นว่า ปัญหาที่ประสบในระดับมากที่สุดคือ โอกาสที่นักเรียนจะได้ดูการแข่งขันยูโด และโอกาสที่นักเรียนจะได้เข้าร่วมแข่งขันยูโดระหว่างโรงเรียน ส่วนปัญหาที่ประสบในระดับน้อยคือ โอกาสที่ครูจะให้ความช่วยเหลือเพิ่มเติมแก่นักเรียนนอกเวลาเรียน ส่วนปัญหาอื่น ๆ เป็นปัญหาที่ประสบในระดับมากที่สุด

นักเรียนมีความเห็นว่า ปัญหาส่วนใหญ่ที่ประสบอยู่ในระดับมาก ส่วนปัญหาที่ประสบในระดับน้อยคือ ความปลอดภัยของนักเรียนในการฝึกหัดทักษะยูโดด้วยตนเอง แหล่งศึกษาค้นคว้าความรู้เพิ่มเติมในวิชายูโด ความสะดวกในการใช้สถานที่ในการฝึกซ้อมนอกเวลาเรียน โอกาสที่ครูจะให้ความช่วยเหลือเพิ่มเติมแก่นักเรียนนอกเวลาเรียน และการหาชุดยูโดเพื่อฝึกซ้อมนอกเวลาเรียน

3. ความแตกต่างของความคิดเห็นระหว่างอาจารย์และนักเรียนเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชายูโต ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

ด้านวัตถุประสงค์ของวิชายูโต

อาจารย์และนักเรียนมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เกี่ยวกับปัญหาด้านวัตถุประสงค์ของวิชายูโตในข้อที่ว่า การให้ผู้เรียนมีทักษะในวิชายูโต อย่างไรก็ตาม โดยส่วนรวมแล้วพบว่า อาจารย์ผู้สอนวิชายูโตและนักเรียนมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ด้านเนื้อหาวิชายูโต

อาจารย์และนักเรียนมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เกี่ยวกับปัญหาด้านเนื้อหาวิชายูโตในข้อที่ว่า การเรียนการสอนท่าขณะเบาๆ การเรียนการสอนท่าล้มหลัง และการเรียนการสอนท่ากระโดดลอยตัวลงตบเบาๆ (การทำท่าางลอย) อย่างไรก็ตาม โดยส่วนรวมแล้ว อาจารย์ผู้สอนวิชายูโตและนักเรียนมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ด้านการสอนวิชายูโต

อาจารย์และนักเรียนโดยส่วนรวม มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เกี่ยวกับปัญหาด้านการสอนวิชายูโตในข้อที่ว่า ครูเข้าสอนและเลิกสอนไม่ตรงเวลา ครูขาดการเตรียมการสอน ครูใช้วาจาในการสอนไม่เหมาะสม ครูไม่นำเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาใช้ ในการสอนครูมีชั่วโมงการสอนมากเกินไป ครูขาดการจัดกิจกรรมเพิ่มเติมนอกเหนือจากการสอนใน ชั่วโมง ครูขาดการฝึกฝนและปรับปรุงความสามารถทางทักษะของตนเอง และครูไม่สนใจวิทยาการ และเทคนิคทักษะใหม่ ๆ

ด้านการเรียนวิชายูโต

อาจารย์และนักเรียนโดยส่วนรวมมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เกี่ยวกับปัญหาด้านการเรียนวิชายูโตในข้อที่ว่า นักเรียนไม่มีเวลาฝึกซ้อมทักษะเพิ่มเติม จำนวนนักเรียนที่เรียนยูโตในแต่ละครั้งมากเกินไป และช่วงเวลาในการเรียนวิชายูโตแต่ละคาบสั้นเกินไป

ด้านสถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกของวิทยาลัย

อาจารย์และนักเรียน โดยส่วนรวมมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่อาจารย์และนักเรียนมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เกี่ยวกับปัญหาด้านสถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกของวิทยาลัยในข้อที่ว่า จำนวนของเบาะที่ใช้ในการเรียนการสอนน้อยเกินไป และความเหมาะสมของบริเวณเนื้อที่ที่ใช้ในการเรียนการสอนแคบเกินไป

ด้านการวัดและการประเมินผลวิทยาลัยตามระเบียบวิธีการวัดและการประเมินผล

อาจารย์และนักเรียน โดยส่วนรวม มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันเกี่ยวกับปัญหาด้านการวัดและการประเมินผลวิทยาลัยตามระเบียบวิธีการวัดและการประเมินผล

ด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิทยาลัย

อาจารย์และนักเรียน โดยส่วนรวม มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เกี่ยวกับปัญหาด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิทยาลัยในข้อที่ว่า โอกาสที่นักเรียนจะได้ดูการแข่งขันยูโด โอกาสที่นักเรียนจะได้เข้าร่วมการแข่งขันยูโดภายในโรงเรียน แหล่งศึกษาค้นคว้าความรู้เพิ่มเติมในวิทยาลัย และการเชิญผู้เชี่ยวชาญมาช่วยทำการฝึกซ้อมนอกเวลาเรียน

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่อง ปัญหาการเรียนการสอนวิทยาลัยในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนสังกัดกรมสวนกุหลาบศึกษา กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยมีความคิดเห็น ดังนี้

1. ด้านสถานภาพของอาจารย์ผู้สอน จากการวิจัยพบว่า เป็นเพศชายโดยส่วนใหญ่ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า มีความเหมาะสมต่อการเรียนการสอนวิทยาลัย เพราะครูพลศึกษาชายจะมีความสามารถมากกว่าครูพลศึกษาหญิง โดยเฉพาะ ในด้านการสอนยูโด ครูพลศึกษาจะต้องมีสมรรถภาพทางกายที่แข็งแรงสามารถสาธิตทักษะต่าง ๆ ของวิทยาลัย รวมทั้งการให้ความปลอดภัยแก่นักเรียนได้เป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของนอคเคน (Nokken 1972 : 3764-A) ที่พบว่า ครูพลศึกษาเพศชายได้รับการยอมรับว่ามีความสามารถในการสอนวิชาพลศึกษาได้มากกว่าเพศหญิง ผู้สอนมีช่วงอายุอยู่ระหว่าง 21 - 33 ปี ส่วนมากจบปริญญาตรี ซึ่งเกี่ยวกับวุฒิทางการศึกษานี้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า

มีความเหมาะสมต่อการสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เพราะครูที่จบการศึกษาระดับปริญญา จะได้รับการฝึกฝนอบรมให้มีความสามารถในด้านการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ รู้จักรับผิดชอบ และมีประสบการณ์อย่างเพียงพอ ซึ่งในประเทศสหรัฐอเมริกาได้มีการกำหนดมาตรฐานของครูที่ทำการสอนในระดับมัธยมศึกษาไว้ว่า ครูผู้สอนจะต้องมีวุฒิระดับปริญญาตรีเป็นอย่างต่ำ (ยูเนสโก; อ้างใน สุรพล ศรีพลประพันธ์ 2524 : 94) ครูผู้สอนมีประสบการณ์การเป็นครูอยู่ในช่วง 11 - 15 ปี เวลาที่สอนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายอยู่ระหว่าง 6 - 10 ปี แสดงให้เห็นว่า ครูมีประสบการณ์ในด้านการสอนมากพอสมควร ทำให้การสอนมีประสิทธิภาพ จากการวิจัยนี้ ในด้านการสอนจึงมีปัญหในระดับน้อย จำนวนชั่วโมงที่ทำการสอนผลศึกษาในแต่ละสัปดาห์อยู่ระหว่าง 11 - 20 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และต้องรับผิดชอบงานที่นอกเหนือจากการสอนอีก เช่น งานด้านปกครอง และงานด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า ครูผลศึกษาทำงานค่อนข้างหนัก และอาจจะทำให้เกิดปัญหาในการเรียนการสอนได้ เนื่องจากนักเรียนมีจำนวนมาก อาจจะทำให้เหน็ดเหนื่อย และเกิดความเบื่อหน่ายได้

2. ปัญหาการเรียนการสอนวิชายูโดในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ของโรงเรียน

ศึกษาศาสตร์สาขามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร พบว่า

ด้านวัตถุประสงค์ของวิชายูโด

จากการวิจัยพบว่า การให้ผู้เรียนมีทักษะวิชายูโดเป็นปัญหาที่ทั้งอาจารย์และนักเรียนต่างก็ประสบในระดับมาก อันเนื่องมาจากนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่จะเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย (หญิง = 59.2% ชาย = 40.8%) ดังนั้น ในการฝึกทักษะยูโดซึ่งต้องอาศัยความแข็งแรงของร่างกายและความกล้าที่ตัดสินใจในเพศหญิงจะน้อยกว่าเพศชาย เนื่องจากเป็นกิจกรรมประเภทการต่อสู้ (Combative activity) ซึ่งเพศชายจะมีความสามารถในการแสดงออก และมีความชอบมากกว่าเพศหญิง ซึ่งเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ประสบปัญหาในการเรียนการสอนวิชายูโดในชั้นเรียนในระดับมาก

ด้านเนื้อหาวิชายูโด

ผลการวิจัยพบว่า การสอนท่ากระโดดลอยตัวลงตบเบาๆ (การทำท่าทางลอย) ทำเกี่ยวกับในใหญ่ ทำถึงขั้นห้อง มีปัญหาในระดับมาก เพราะเป็นท่าที่ยาก นักเรียนก็จะฝึกท่ายาก เหล่านี้ก็ต้องมีทักษะพื้นฐาน สรรเสริญทางกาย มีเวลานักซ้อมนอกเวลา และมีใจกล้า ส่วนท่า

หักแขนงที่มีปัญหาามากเพราะนักเรียนไม่ได้ฝึกซ้อมนอกเวลา จึงทำให้นักเรียนทำท่าหักแขนงไม่ได้ การจัดให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแข่งขันยูโดในชั้นเรียนมีปัญหาเพราะไม่มีเวลาที่จะใช้ในการจัดการแข่งขัน โดยสรุป เกี่ยวกับปัญหาด้านเนื้อหาวิชายูโดพบว่าวิชายูโดมีเนื้อหาที่จะต้องสอนมาก

ด้านการสอนวิชายูโด

จากการวิจัยพบว่าปัญหาด้านการสอนวิชายูโดอยู่ในระดับน้อยและน้อยที่สุด อาจมีสาเหตุเนื่องมาจากครูผู้สอนวิชายูโดเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการสอนมาเป็นเวลานานพอสมควร เคยได้ทำการอบรมทางด้านการสอนมาแล้ว เป็นส่วนใหญ่ จึงทำให้สามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการสอนได้เป็นอย่างดี

ด้านการเรียนวิชายูโด

ในด้านการเรียนวิชายูโดของนักเรียน ปัญหาที่อาจารย์ประสบมาก ได้แก่ การที่นักเรียนไม่นำทักษะยูโดไปใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งอาจเป็นเพราะนักเรียนมีพื้นฐานทางทักษะยูโดน้อย ที่อาจเป็นผลจากการที่ครูผู้สอนไม่ได้เน้นการสอนทักษะยูโด แต่มุ่งสอนเน้นให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม สำหรับปัญหาการที่นักเรียนไม่มีเวลาฝึกซ้อมทักษะยูโดเพิ่มเติม นั้น อาจเป็นเพราะสถานที่ไม่อำนวยให้ ไม่มีครูผู้สอนคอยแนะนำ

อนึ่ง จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีพื้นฐานวิชายูโดที่แตกต่างกัน ซึ่งน่าจะเป็นเพราะว่าวิชายูโดนั้น เป็นวิชาบังคับเลือก นักเรียนบางคนเคยเรียนมาก่อนบ้างแล้ว บางคนมีใจรักในกีฬายูโด ในขณะที่นักเรียนบางคนก็ไม่สนใจเลย จึงทำให้นักเรียนแต่ละคนมีพื้นฐานวิชายูโดที่แตกต่างกันออกไป

สำหรับปัญหาเกี่ยวกับจำนวนนักเรียนที่เรียนวิชายูโดในแต่ละครั้งมีมากเกินไปนั้น อาจเป็นเพราะว่าในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายนั้น ในแต่ละชั้นเรียนจะมีจำนวนนักเรียนชั้นละระหว่าง 40 - 45 คน ซึ่งนับว่าเป็นจำนวนมากต่อการสอนวิชาพลศึกษา ในขณะที่จำนวนนักเรียนที่เหมาะสมสำหรับการสอนวิชาพลศึกษาควรจะมีจำนวนประมาณห้องละ 30 คน การที่มีจำนวนนักเรียนในแต่ละชั้นเรียนมากเกินไป จึงทำให้ไม่สามารถจัดกิจกรรมต่าง ๆ ได้ (Korri 1971 : 5181-A)

สำหรับปัญหาเกี่ยวกับช่วงเวลาในการเรียนวิชายูโดแต่ละคาบซึ่งสั้นเกินไป อาจเป็น

เพราะการเรียนในแต่ละคาบหรือ 50 นาที จะมีช่วงเวลาเปลี่ยนชั่วโมงเรียน และการเปลี่ยนเครื่องแต่งกายซึ่งต้องใช้เวลานานพอสมควร เวลาสำหรับการเรียนการสอนอย่างเต็มที่จึงมีไม่เพียงพอสำหรับเนื้อหาที่มีมาก นักเรียนจึงไม่สามารถฝึกทักษะได้อย่างมีประสิทธิภาพเท่าที่ควร

ปัญหาอีกประการเกี่ยวข้องกับการที่นักเรียนขาดการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมจากตำราหรือเอกสาร ซึ่งน่าจะเป็นเพราะ โรงเรียนไม่เห็นความสำคัญของวิทยุโต จึงไม่มีหนังสือวิทยุโตในห้องสมุดของโรงเรียน ทำให้นักเรียนไม่สามารถศึกษาค้นคว้าได้ อีกประการหนึ่ง ตำรา หรือเอกสารทางวิทยุโตก็มีน้อยทำให้นักเรียนในด้านการค้นคว้ามาก ดังที่วิสูตร กองจินดา (2518 : ง-๔) ศึกษาพบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่ขาดคู่มือหลักสูตร และตำราประกอบการเรียนการสอนศึกษา

ในส่วนของนักเรียน พบปัญหา คือ นักเรียนไม่มีเวลาฝึกซ้อมทักษะเพิ่มเติม น่าจะเป็นเพราะ โรงเรียนมีข้อกำหนดให้นักเรียนกลับบ้านหลังเลิกเรียนในเวลาที่กำหนดไว้ทำให้นักเรียนไม่สามารถฝึกซ้อมทักษะเพิ่มเติมได้

ด้านสถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก

ปัญหาที่พบในระดับมากคือ จำนวนเบาะที่ใช้สอนมีน้อยเกินไป ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนของนักเรียนแล้วไม่เหมาะสมกัน เนื่องจากมีจำนวนนักเรียนมากเกินไป ดังเช่นการวิจัยของนภพร ทศันยนา (2519 : ง-จ) พบว่าโรงเรียนส่วนใหญ่ขาดอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก สำหรับปัญหาในด้านการขาดความเป็นเอกเทศของสถานที่ที่ใช้ในการเรียนการสอนนั้นเป็นเพราะมีนักเรียนมาเล่นเบาะวิทยุโต เนื่องจากไม่สามารถปิดกั้นให้เป็นสัดส่วนได้จึงทำให้เกิดการขาดความเป็นเอกเทศในการใช้สถานที่เพื่อการเรียนการสอนวิทยุโตไป นอกจากนี้ บริเวณพื้นที่ที่ใช้ในการเรียนการสอนวิทยุโตก็ปรากฏว่ามีปัญหาในด้านความคับแคบ ทั้งนี้เพราะโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานครนั้นส่วนใหญ่จะมีพื้นที่น้อย การจัดห้องวิทยุโตให้กว้างขวางจึงเป็นปัญหาที่สำคัญมาก ปัญหาหนึ่ง

ด้านการวัดและการประเมินผลตามระเบียบวิธีการวัดและการประเมินผล

ผลการวิจัยปรากฏว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการวัดและการประเมินผลนั้นอยู่ในระดับน้อย ซึ่งเป็นไปได้ว่าครูพลศึกษามีประสบการณ์ในการเรียนการสอนมาก จึงสามารถจัดการกับปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในการวัดและประเมินผลได้ นอกจากนี้ ในด้านการวัดและการประเมินผล

โรงเรียนส่วนใหญ่ก็ใช้เกณฑ์ของกลุ่มโรงเรียน (วิสูตร กองจินดา 2518 : ง-ฉ)

ด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาโยโด

ปัญหาที่พบมากที่สุดในการวิจัยเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาโยโดคือ การจัดให้นักเรียนได้ดูการแข่งขันโยโด และการจัดให้นักเรียนได้ร่วมแข่งขันโยโดระหว่างโรงเรียนทั้งนี้ เพราะกีฬาโยโดเป็นกีฬาที่มีการจัดการแข่งขันน้อยมาก และโดยทั่วไป โรงเรียนก็ไม่มีใครได้สนับสนุนให้นักเรียนเข้าชมการแข่งขัน ซึ่งอาจเป็นเพราะไม่เห็นประโยชน์ นอกจากนั้น โรงเรียนก็มักจะเน้นให้นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเรียนเน้นหนักในด้านวิชาสามัญที่จะใช้สอบในการสอบเข้ามหาวิทยาลัยมากกว่ากิจกรรมอื่น ๆ ทั้งนี้จะเห็นได้จากการจัดการสนับสนุนในด้านงบประมาณ (ประทีป เวทย์ประสิทธิ์ 2528 : 69)

3. การเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างอาจารย์และนักเรียนเกี่ยวกับปัญหาในด้านการเรียนการสอนวิชาโยโด พบว่า

ในด้านวัตถุประสงค์ของหลักสูตรและเนื้อหาวิชาโยโด พบว่า อาจารย์และนักเรียนประสบปัญหาไม่แตกต่างกัน คือ ทั้งอาจารย์ผู้สอนและนักเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาในด้านวัตถุประสงค์และเนื้อหาวิชาโยโด โดยส่วนรวมคล้ายกัน

ในด้านการสอนวิชาโยโดและด้านการเรียนวิชาโยโด โดยส่วนรวม พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ อาจารย์ผู้สอนและนักเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการสอน และการเรียนวิชาโยโด โดยส่วนรวมแตกต่างกัน

ในด้านสถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก และด้านการวัดและประเมินผลวิชาโยโด โดยส่วนรวม พบว่า ปัญหาไม่มีความแตกต่างกัน คือ อาจารย์ผู้สอนและนักเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาคคล้ายกัน

ในด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาโยโด โดยส่วนรวม พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ อาจารย์ผู้สอนและนักเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้น โดยส่วนรวมแตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้

1. สถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกยังไม่เหมาะสมควรจะได้รับ การสนับสนุน และส่งเสริมจากทางโรงเรียนในด้านงบประมาณเพื่อการปรับปรุงให้ดีขึ้นต่อไป
2. อาจารย์ผู้สอนควรจัดกิจกรรมการแข่งขันภายในโรงเรียน เพื่อสร้างแรงจูงใจ ในด้านการเรียนของนักเรียน นักเรียนจะได้ประสบการณ์ตรงในด้านการต่อสู้ และการแข่งขัน สามารถปรับปรุง พัฒนาไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้
3. ควรจัดให้มีการสอนพิเศษนอกเวลาเรียน นอกเหนือไปจากเวลาเรียนปกติ เพื่อ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีเวลาฝึกซ้อมทักษะเพิ่มเติม
4. ควรมีการจัดอบรมอาจารย์ผู้สอนวิชายูโด เพื่อเป็นการทบทวนทักษะและเป็นการ เตรียมพร้อมทางด้านสมรรถภาพของผู้สอน
5. อาจารย์ผู้สอนควรทำความเข้าใจกับนักเรียนเกี่ยวกับเรื่อง เวลาที่ใช้ในการเรียน การสอนวิชายูโดในแต่ละคาบ เช่น การมาเรียนช้าเกินไป การเปลี่ยนเครื่องแต่งกายช้าเกินไป การไม่ตั้งใจเรียนในชั่วโมงเรียน เป็นต้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการวิจัยปัญหาการเรียนการสอนวิชายูโดในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของ โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา โดยใช้ประชากรจากโรงเรียนในภาคการศึกษาต่าง ๆ ที่นอกเหนือ ไปจากเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อจะได้ทราบถึงปัญหาการเรียนการสอนวิชายูโดที่เกิดขึ้นอย่างทั่วถึง